

Carta oberta a Miquel Bezares

L'autor mallorquí ha publicat a Edicions del Buc el llibre "Si són flors", amb un "resultat final preciós, tant en el disseny atrevit com en allò que podem trobar a dins"

Miquel Bezares, en una imatge d'arxiu | ACN

Estimat Miquel,

En primer lloc, gràcies de veres i enhorabona per la recent publicació del teu nou llibre de poemes, [Si són flors](#) a Edicions del Buc, amb un epíleg de Lucia Pietrelli. El resultat final és preciós, tant en el ja conegut disseny atrevit de Dídac Ballester com en el que podem trobar a dins: vinclament del llenguatge, imatges absorbents, tortura de les cotilles poètiques convencionals, recerca brutal i desesperada a través d'una mirada que subjuga l'espai, que trenca el temps i que amara els filaments, els versos i els reversos amb nous fonaments intel·lectuals i emocionals.

Considero, i t'ho dic amb sinceritat, que cada obra teva és un pas més enllà, una superació: t'immoles i et millores. Cada llibre teu és sempre millor que l'anterior. I mira que t'ho poses difícil, que ens ho poses difícil... Ja amb [Ocells obscurs de mi](#) pensava que havies arribat al sùmmum, perquè publicar a la col·lecció "La Fosca" és com un sùmmum, però amb el teu exemple ens demostres que amb Edicions del Buc tornes endavant.

Llegint-te, rellegint-te, penso que la teva és una escriptura de crisi, però de crisi entesa en el seu sentit etimològic primordial: de canvi. I la teva poètica, una poètica del canvi, de la transformació contínua, de no deixar que els continguts es perpetuïn, ni que facin crosta, ni que s'encallin. Els teus poemes viuen, i demanen, un moviment perpetu, fins i tot de les lleis que defineixen el concepte de l'escriptura. Per aquest motiu, sempre he pensat que la teva OBRA, tota sencera, en tots els gèneres, és perfecta per connectar la transgressió implícita feta servir pels poetes dels

anys setanta amb les veus sorgides després en els anys noranta. Amb això vull dir que per connectar Andreu Vidal amb Sebastià Alzamora, per exemple, és obligatori passar pel teu sedàs. Tu ets la baula que fusiona aquestes dues veus, al meu modest entendre.

I, en certa manera, si combines poesia i narrativa, com ho feia Blai Bonet en un intent d'escriptura total, és per seguir el seu exemple, però també per marcar un mestratge als que hem vingut després de tu: Sebastià Alzamora, Pere Joan Martorell, Lucia Pietrelli ja esmentada, o fins i

tot jo mateix. Perquè en la diferència de gènere (literari) també hi ha una marca de violència, aquest empelt desdibuixat en la síntesi del text que en queda, perquè tot text, i tu ho demostres cada cop que escrius, és una lluita amb i contra el mateix text.

Espero que em perdonis. A aquestes alçades de text un perdó? O és més aviat un *captatio benevolentiae*? Sigui el que sigui et demano perdó. És aquesta una manera encertada de continuar una carta o de fer avançar una missiva amb voluntat eminentment literària? No ho sé, però el que sí sé és que et demano que em perdonis perquè no em veig capaç de comentar el teu darrer llibre, *Si són flors*, si no és d'aquesta manera, amb aquesta carta oberta, amb aquests mots que t'he proposat abans i que et lliuro amb la màxima de les bones intencions a través d'aquesta carta oberta. He intentat enfocar aquest possible intent de comentari de *Si són flors* des de diferents òptiques, registres i possibilitats, però en totes i cadascuna de les ocasions m'he vist incapaç de fer-ho, potser perquè ha arribat un punt en què no em sento amb la capacitat de fer-ho.

M'atreviria a dir que això és així perquè la meua part creativa està una mica farta de la part comentativa, i que quan he gaudit més darrerament amb aquesta mena d'escrits ha estat quan m'he deixat anar i quan he fet el que trobava que havia de fer (emocionalment) i no el que se m'imposava el que hagués de fer (intel·lectualment). La llibertat. I faig ús d'aquesta llibertat per celebrar, amb tots els ets i tots els uts, la publicació de *Si són flors*, perquè es tracta d'un llibre deliciós, devastador, deífic fins a cert punt. Ja el títol és inhòspit, convida a somniar, a pensar, a imaginar, i és que els teus títols sempre m'han fascinat, Miquel: *Cos de calitja*, *Carnaval*, *Crònica del desfici*, *Versillum*, *El convers*, *Anvers*, *L'espiga del buit*, *Origen…*; Això en poesia! Perquè després en narrativa tampoc no quedes curt: *Susanna i l'estranger*, *Plaça d'Àfrica*, *Susannes*, *Quan els avions cauen*, *El mar de blat*, *Terminal B*.

Per altra banda, i amb això no em justifico sinó que en tot cas m'explico, jo mai no m'he considerat un crític literari, ni un entrevistador, ni res de tot això, en tot cas he volgut parlar dels llibres que m'han agradat, dels autors que m'han emocionat i de les obres que mereixen una defensa. Res més que això, o tot això, de fet. I tu m'agrades, com m'agrada aquest *Si són flors*, en efecte. Perquè crec que és un llibre, estic convençut, que perdurarà. També si he fet el que he fet, i si tu has fet el que has fet, és perquè creiem que tot encara està per fer. Ho comentava fa unes setmanes amb el poeta Vicent Alonso, amb motiu de la publicació del seu *Vinces a la col·lecció Jardins de Samarcanda*: si als anys setanta un creador feia poesia, narrativa, crítica, entrevista, traducció, recitació, classes… no era per afany de voluntat d'acaparar, sinó perquè un cop «mort el dictador més vell d'Europa» hi havia la necessitat de refer el món. Tu l'has refet a través dels gèneres, a través de la tasca editorial que vares dur a terme en el seu moment, a través de la col·laboració amb altres escriptors o amb altres artistes: en aquest cas és necessari destacar la teva connexió amb l'enyorat fotògraf Toni Catany, que és com un germà bessó de la teva vida i de la teva obra. Si hem fet tant no ha estat per cap altra cosa que per fundar, i refundar, els materials d'aquest món que ens envolta. I és dins d'aquest diàleg constant on ens hem acabat trobant.

La mateixa il·lusió del primer llibre

Mentre t'escrivia el paràgraf d'abans, Miquel, he re-cordat (portar les coses al cor, com deia Blai Bonet, sí, el teu mestre i el teu amic, el mateix que et va convertir en personatge poètic dins *Nova York* i *El jove*) que un dels teus editors dintre d'aquest grup selecte que representa Edicions del Buc, el poeta i comunal Pau Sif, em va comentar unes emotives paraules que tu mateix li vares explicitar en el seu moment, durant la presentació de *Si són flors* al teu poble natal, Lluçmajor. Amb la teva mirada marina li vares dir que senties la mateixa il·lusió publicant aquest llibre que quan vares publicar el primer. I això, aquest fet definitiu i gairebé últim de la necessitat de la il·lusió, t'ennobleix, com també ennobleix la ja adquirida noblesa dels teus versos. En un món cada vegada més ple d'amargor, de mala llet, de desconfiança i de desil·lusió, tu, amb la carrera poètica que tens al darrere, incontestable, demostres que cal perseverar en l'ofici dels versos però també en la necessitat de gaudir-los de forma fresca i neta, com el primer cop. Només això ja m'emociona, només per això cal celebrar autors com tu, dotats per al canvi, la bellesa, la llibertat i la sensibilitat.

I una altra cosa que celebrego és que el teu llibre, Miquel, ha vingut molt ben acompanyat, també, amb aquesta següent tropa de nous Bucs [Fractura](#) de Núria Armengol i [Nit fidel i virtuosa](#) de Louise Glück, amb traducció portentosa de Núria Busquet.

En certa manera, entenc i llegeixo *Fractura* de Núria Armengol com un dels llibres que més pot dialogar amb els teus llibres precisament: pel trencament lingüístic, pel xoc semàntic, per la rotunditat del missatge, per la capacitat de sorpresa, per aquesta veu d'Armengol lúcida i radical

que s'endinsa en les vísceres del tel·lúric. No m'estranya que Ramon Boixeda, Víctor Sunyol i Arnau Pons l'acompanyin amb tres epílegs que vénen seguits: tots cinc orbiteu al voltant d'una mateixa galàxia en què la llengua esdevé laboratori de noves albors, llavors que promouen l'esqueix com una forma d'escultura i la fissura com una veu que proclama des de l'interior. Georges Bataille dialoga amb Víctor Català/Caterina Albert. *Fractura* és un debut memorable.

I de Louise Glück potser ja has vist per les xarxes socials que hi ha persones embogides per aquest llibre, talment l'escriptora [Silvana Vogt](#), que és també la llibretera de Cal Llibreter: comparteix versos, els canta, els exalta, es deixa la tinta de la vida amb cada cosa que diu a favor seu, perquè Vogt ha gaudit de Glück com una fura dels versos, i és que aquesta autora és sorprenent, i condensa energies infernals i celestials alhora, i tot això ho condensa i destil·la molt bé la poeta Núria Busquet introduint i traduint els seus versos en llengua catalana.

Sé que el llibreter Xavier Vidal de la Nollegiu també està entusiasmat amb Glück, com amb Ana Blandiana, Nicole Brossard, Denise Desautels i tantes altres Grans Dames Vives de les Lletres Universals. I no cal que recordi que un dels moments més feliços que ha viscut Xavier Vidal, tal com m'ho va comentar ell mateix, va ser quan va visitar la casa d'Antònia Vicens, la Gran Dama de les Lletres Catalanes, i va poder contemplar, de primera mà i de primers ulls, l'arxiconegut llimoner del pati, l'arbre des d'on caigueren els poemes que després han format part de *Lovely*, *Sota el paraigua el crit*, *Fred als ulls* i *Tots els cavalls*. I els que vindran…

Com tots els teus versos que encara han de venir, o totes les teves obres narratives que han de venir. Ara que hauries de tenir més temps, ja que tot just has llegat la Vicepresidència de les Illes Balears de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana a Pau Vadell i Vallbona, et pots dedicar més a la teva obra, així com a les teves classes i a la Fundació Toni Catany.

Aprofito per enhorabonar-te de bell nou per *Si són flors*, un volum magnífic. Ja espero amb ganes els següents títols que ens vulguis regalar en el futur. Jo, com a lector fidel i devot, t'estaré esperant.

Aferrades infinites.